

Ускоро ћемо и сами доћи код тебе. Многи наши су већ дошли, али то је тек десант. Живећемо у твојим градовима, школоваћемо се на твојим универзитетима. Ти имаш новца, много новца. Нама су потребни он и твоје технологије.

тва или сопствене трошности, број људи који ће штети тобом да обришу ноге биће тако велик да ћеш се заувек помешати с прахом... Међутим, праунуци некадашње хришћанске цивилизације као и да не чују ове претње.

Сви космоси и сви светови сабрани, не могу човеку дати радост као само једно људско лице, јер се у том лицу човек присаједињује са вечношћу, оно постаје вечност онолико колика је наша жеља за вечношћу. Колико имамо смрти у себи толико то лице за нас нема живота. За Светитеље је свако лице извор живота. И као што човеково усавршавање у Христу има један крај а то је бескрај, тако ће се и у вечном животу људи усавршавати у љубави једних према другима, у радовању једних другима јер је и радост категорија која расте у вечности. У том вечном радовању Богу и ближњем, човек ће моћи да каже исто оно што је још старозаветни Бог рекао и што је у Новом завету Христос поновио, моћи ће да каже: Ја јесам!

+архимандрити Лука Анић

Улењо си се и навикао на комфор, а ми још знамо да радимо. Знамо да се осмехујемо и да истовремено презиремо онога коме се осмехујемо. Умемо да узимамо милостињу, али и да мрзимо оне који нам је дају. Сто пута ћемо се сагнути до земље, али једном ћемо се ми исправити, а ти ћеш се сагнути. Само што се ти више нећеш исправити.

Мрзимо те чак и кад се школујемо на твојим универзитетима. Везујемо кравате по твојој моди и мрзимо те. Заједно с језиком своје мајке учимо језике туђих мајки, али само зато да бисмо те временом проклели на свим језицима. Предуго си пиновао и наслађивао се, потчињавао и владао. Ово време је на измаку. Више немаш душу и у твом координатном систему нема друге полазне тачке осим твог егозма. Зато немаш на шта да се ослониш. Кад умреш, чак и чим само паднеш, уморан од разврата, пијанс-

Они не желе да се сете истине и да њом испуне душевну празнину. Цивилизација у којој живимо и предчијим достигнућима као пред кипом Навуходоносора пузимо у прабини јесте цивилизација равнодушности према истини, цивилизација наследника јеванђелског Пилата, равнодушног и плашљивог саучесника у богоубиству. Имајмо на уму да пре или касније свакој неистини долази крај. На Дан Освете небо ће се савити као свитак. Велика срамота очекује лажљиву славу овог века.

Тада нећеш позавидети не само великим и малим савременим пилатима, већ ни оним ситним душама које су данас спремне да везују пертле цивилизованом европском господину. Само за ову ситну сервилност биће кажњени једнако као и они чије су пертле журили да везују.

А на Дан Освете, верујте, наш Бог нимало неће личити на нас. У сваком случају, код Њега нема толеранције.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПЕТНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

недеља по Крстовдану

свети мученици Трофим, Саватије и Доримедит

Мтх. 22, 35 - 46, зч. 92; Мк. 8, 34 - 9, 1, зач. 37.

2Кор. 4, 6 - 15, зач. 176; Гал. 2, 16 - 20, зач. 203.

свешти епископ Николај (Велимировић)

КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР

Кад би сви хришћани читали Стари и Нови завет Божји, више би се Бога бојали и чешће би у цркву ходили да чују реч Божју. Лакше би тада било и свештеницима да проповедају народу и да тумаче вољу Божју и закон Божји. И мене често мучи помисао да ме понеко од слушаца неће разумети, јер никад није читао Свето писмо, нити има у кући, нити уме да каже шта је Стари завет а шта је Нови завет. Та мучећа помисао нагонила ме је да вам више пута говорим: узимајте Свето писмо. Као што држите икону у кући, тако држите Свето писмо. Икона је светиња у бојама, а Свето писмо светиња у речи. Свето писмо читајте, у икону гледајте. Свето писмо вас учи како треба да живите, а икона вам показује лик некога свеца који је живео по Светом писму. Као што се без сваке друге хране може, а без хлеба не може; тако се без сваке друге речи може, а без речи Божје не може. Поштен хлеб и света реч. Господ Исус говори о

хлебу и о речи, па каже не живи човек само о хлебу него и о свакој речи што излази из уста Божјих.

У Старом завету све је пророчанство, у Новом све испуњење пророчанства. У Новом све је стварно и коначно. Такви су на пример и прописи о очишћењу. У књига ма Мојсијевим исписани су многи прописи о телесном очишћењу. И Јевреји су држали те прописе строго и буквално, не знајући њихов стварни односно духовни смисао. У Новом завету откривен је тај стварни односно духовни смисао телесног очишћења. У Старом завету говори се о мијењу лица и руку и ногу, о купању тела о прању одела и жбанова и судова и клупа и много другог. У Новом завету говори се о чистом срцу, чистом уму, чистој савести, чистим помислима и речима, чистој истини и правди, па онда о чистоме путу, чистим жељама, па о чистој љубави, чистој мудрости и благочестивости и још много томе слично.

Гневио се Спаситељ наш пра-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ведним гневом на затуцане фарисеје онога времена што најстрожије држаху све прописе о телесном очишћењу док су им душе биле прљаве и пуне грабежи и неправде. Фарисеју слијепи, говорио је Господ, очисти најпре изнутра чашу и здјелу да буду и споља чисте. Гле споља као окречени гробови, на изглед лијепи, а унутра су пуни мртвачких костију и сваке нечистоће... И ви споља се показујете људима праведним а изнутра сте пуни лицемерја и безакоња (Мат. 23, 25).

Тако је било код старих Јевреја, тако је данас код појеврејених Европејаца. У чему је суштина европске културе? У телесном очишћењу. Отуда толика употреба воде, водовода, канала, купатила. Култура је спољашња чистоћа. Уколико је год занемаривана унутрашња чистоћа срца, ума, мисли, савести, речи, утолико је већма истицана спољашња телесна чистоћа. То значи уколико се презирала суштина бића човекова утолико се више полагало на симболе или слике те суштине, уколико је падала цена унутарњој вредности, утолико се дизала цена спољашњој вредности. Уколико мање злата, утолико се више гомилају хрпе банкнота без златне подлоге.

Бесари и великаши старог паганског Рима надметали су се у подизању купатила. Њихова модерна купатила била су скупови од њихових храмова. У мраку духовном и моралној покварености они су ревновали само за чистоћу телесну, спољашњу, тј. за символ или сли-

ку праве чистоће, која је унутра у човеку. Модерна Европа у свом духовном и моралном назадовању (које она назива напредовањем) пала је не само у фарисејску средину јеврејског народа него и у безбожну крволочну средину паганског Рима. Ко је близу Кајафе, близу је и Пилата!

Српски народ је од памтивека ценио и телесну у духовну чистоћу. Бити чист телесно и душом то је било правило за мушко и за женско, за старо и за младо. Пуно је мудрих народних изрека о чистоћи телесној и душевној. Умити се и Богу молити – то је јутарњи – почетак само код Срба. Погледати неког у обућу, па га пустити у кућу. Знао је Србин од увек да је важнија чистоћа унутарња. Знао је он да се упрашњено тело може лако опрати водом, али да се грехом опрљана душа може очистити само сузама и молитвама.

Култура воде лакша је од културе суза и молитава. За што нас је Бог пуштао толико пута под тешку шибу? Ради нашега добра. Да би остали Божји и своји. Да не би постали површни и празни. Да не би били споља лепи као окречени гробови а унутра пуни грабежи и неправде и похотљивости и дрскости и сујетљивости и себичности. Јер шта вреди сваки дан прати коју сапуном а унутра у себи носити цело ђубриште од гада и смрада? Зато вам на по четку рекох: Свето писмо читајте а у икону гледајте, да би разумели шта је важно, шта ли важније а шта најважније пред Господом Богом. Амин.

Прошореј Ангреј (Ткачов) ПОТРОШАЧИ РАВНОДУШНОСТИ

Човек је постао сваштождер. Ничега се неће уплашити, ни од чега се неће тргнути. Направиће гримасу, али ће појести све што му се понуди, тим пре ако се то снима камером.

Рећи ће му: „Ево, овде пољубите, ево, ово придржите, а овде клекните на колена. То је због среће, и урадиће то. Свакаке керефеке ће обући. Фотографисаће се са било каквом глупошћу у позадини. Запаљиће сваки миришљави штапић исп-

четиристо година: вера, нада и љубав. Међутим, то је већ „вера у напредак“, „нада у научна достигнућа“ и „љубав према себи“. Борба за истину је за њега прерасла у борбу за тржиште. А као делић целог света не осећа се у литији и у храму, већ на стадиону и поред гласачке кутије на још једним изборима.

Овај мили човек воли животиње, али само зато што не воли људе, а треба некога волети. Смирење је с

Највећа јесте Љубав Божија и Његов лик скривен у нама. Нека нам подари да у трену тешкоћа кажемо „Сети ме се, о Господе“, како би Његова Љубав могла да победи, а ми да задобијемо обећање добра која нису ушле у срце човеково (уп. 1 Кор. 2, 9), и Који хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине (уп. 1 Тит. 2, 4), које је припремио, као Отац и Свемоћни. Амин.

архимандрит Василије (Гондикакис)

ред сваког кипа.

И све је то због унутрашње празнине и смањења простора у времену које се назива глобализмом.

Тако се унутар простора који се скупио, креће унутрашње празан човек, угледан представник западне цивилизације. Он има вишак пара и много слободног времена. Има лак приступ свакој информацији која га занима, али уместо целовитог и муком стеченог погледа на свет има само жалосну смесу новинских клишеа, као што су: „тржишна економија“, „слобода личности“, „претња тероризма“ и „заштита природне средине“.

Овај праунук некадашње хришћанске цивилизације у речнику има исте речи као и пре триста-

поругом назвао понижењем, а гордост врлином. Напокон, изгубивши сваки укус за истину одлучио је да истине уопште нема, а то значи да је свако у праву на свој начин.

Ову одвратну мисао је прогласио за своје достигнуће и назвао ју је толерантношћу.

А шта ће овом представнику белог, гордог, цивилизованог света рећи остали свет, егзотичан, многолик и „нецивилизован“? На многим језицима исту ствар: „Дођи код нас. Лечи се нашим народним средствима. Играј ноћу на нашим плажама. Фотографиши се с рушевинама наших древних храмова. И плати нам за то.“

Они говоре тихо повијене главе и четкајући сјајне ципеле белог туристе: -